

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4/2024
17.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Станислав Животић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1020/22 од 27.07.2023. године, у седници већа одржаној 17.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1020/22 од 27.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 3197/20 од 23.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд тужену обавезе да му исплати и то: на име накнаде материјалне штете због измакле користи износ од 11.328.000,00 динара; на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде слободе и права личности 500.000,00 динара; на име накнаде нематеријалне штете због претрпљеног страха 350.000,00 динара, све наведене износе са законском затезном каматом почев од 30.12.2020. године па до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 115.500,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за износ законске затезне камате на досуђене трошкове поступка за период од извршности одлуке па до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж 1020/22 од 27.07.2023. године, ставом првим изреке, одбио, као неосновану, жалбу тужиоца и потврдио пресуду Вишег суда у Београду П 3197/20 од 23.11.2021. године, у ставовима првом, другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни друге битне повреде прописане одредбом члана 407. став 1. тачка 3. истог Закона, на које тужилац неосновано у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у периоду од 10.03.2020. до 14.03.2020. године боравио на територији АП КиМ. Тужбени захтев тужиоца у овој парници заснива се на чињеници да је услед упућивања у изолацију у кућним условима 29.03.2020. године, током ванредног стања проглашеног због епидемије вируса „Согона 19“, био онемогућен да 29.03.2020. године закључи уговор о трговинском заступању са правним лицем „Техно МД“ д.о.о. Београд, на основу кога је требало да оствари месечну накнаду у износу од 472.000,00 динара у периоду од две године. Тужилац није доставио доказе нити предложио извођење доказа из којих би суд имао могућност да утврди основаност његовог потраживања, а суд његовом исказу није поклатио веру, како због тога што није поткрепљен валидним писаним доказима тако и због тога што је сам по себи нелогичан, противречан и као такав недовољно убедљив.

Код оваквог чињеничног стања, одлука нижестепених судова заснована је на примену правила о терету доказивања имајући у виду да тужилац није доставио нити предложио извођење доказа из којих произлази основаност његовог потраживања.

По оцени Врховног суда, одлука нижестепених судова је правилна.

Одредбом члана 228. Закона о парничном поступку, прописано је да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника, у смислу са овим законом. На основу одредбе члана 231. став 1. истог закона, ако суд на основу изведених доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице примениће правило о терету доказивања. Странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остварење права, ако законом није другачије прописано (став 2). Суд одлучује по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка, које ће чињенице да узме као доказане на основу одредбе члана 8. Закона о парничном поступку.

У конкретном случају, тужилац тврди да му је неправилним радом тужене причињена материјална и нематеријална штета која је предмет овог спора па је, на основу горе наведених одредби Закона, био дужан да докаже, како чињеницу да је претрпео предметну штету, тако и одговорност тужене на основу одредбе члана 172. Закона о облигационим односима, а тужилац то није доказао.

Наводи ревизије тужиоца којима оспорава оцену доказа су без утицаја на одлучивање јер је оцена доказа у надлежности суда, на основу одредбе члана 8. Закона о парничном поступку. Начело слободне оцене доказа карактерише одсуство законом утврђених правила о избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази. Суд у сваком конкретном случају, сходно резултату истраживања, слободно формира своје уверење о доказаним односно недоказаним чињеницама. Слобода оцене доказа подразумева и слободу избора доказних средстава. Не ради се о ускраћивању права на расправљање кад суд одбије да изведе предложени доказ, у конкретном случају медицинско вештачење које је тужилац предложио. Такву одлуку суд доноси јер он руководи главном расправом а у поступку се изводе они докази и утврђују оне чињенице које су битне за одлучивање о тужбеном захтеву. Супротно поступање суда било би противно начелу економичности прописаном одредбом члана 10. Закона о парничном поступку.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку, имајући у виду његов исход.

На основу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић